

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΝΑ

ΓΙΟΣ Α΄

ΓΙΟΣ Β΄

ΓΙΟΣ Γ΄

ΥΠΝΟΣ

ΑΝΝΑ

Μεγάλο δωμάτιο σπιτιού, σε κάποιον έρημο τόπο.

MANA: Τους λέω να κλείσουν καλά τις πόρτες και τα παράθυρα αλλά δεν με ακούνε. Την πόρτα της κουζίνας που βγαίνουμε στον κήπο την αφήνουν μονίμως ανοιχτή, λες και δεν έχουνε χέρια για να την κλείνουν.

ΥΨΙΝΟΣ: Μα αυτό δεν είναι κάτι σοβαρό.

MANA: Είναι και πάρα είναι. Ξέρω τι λέω. Απαιτώ οι πόρτες και τα παράθυρα να είναι καλά κλεισμένα. Κάποτε που ξέχασα την εξώπορτα ανοιχτή, έφυγε ο πολυαγαπημένος μου γιος, έγινε άφαντος. Καταλαβαίνεις πόσο σημαντικό είναι κάτι τέτοιο; Ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να φύγει ή να μπει στο σπίτι όταν οι πόρτες περιμένουν ανοικτές. Μια μέρα που άφησαν την πόρτα της κουζίνας ανοιχτή, γέμισε το σπίτι με κότες και κοτόπουλα. Ήταν φοβερό να τις αντικρίζεις να ανεβαίνουν πάνω στα τραπέζια, στις καρέκλες, τα κρεβάτια. Πήγα να πάθω συγκοπή.

ΓΙΟΣ Α΄: Τις καημένες! Είχαν τρομοκρατηθεί διότι μπήκε μια αλεπού στον κήπο.

ΓΙΟΣ Β΄: Αν δεν έτρεχαν να κρυφτούν μέσα στο σπίτι...

ΓΙΟΣ Α΄: Θα τις είχε κατασπαράξει όλες.

ΥΨΙΝΟΣ: Και καλά να ήταν μια αλεπού, αν ήταν όμως περισσότερες... τότε θα γινόταν μακελειό. Όπως έτυχε να συμβεί στο δικό μας σπίτι.

MANA: Για να τις βγάλω από το σπίτι ιδρώσα. Τους έλεγα να με βοηθήσουν και αυτοί τσίριζαν και έσκουζαν. Μου ζητούσαν να τις αφήσω να μείνουν μέσα στο σπίτι αλλιώς στον κήπο θα έβρισκαν τραγικό θάνατο.

ΥΠΝΟΣ: Και τους ακούσατε;

MANA: Προς Θεού! Πώς θα μπορούσα να τις αφήσω εδώ μέσα να μου μαγαρίσουν το σπίτι; Όσο και να διαμαρτύρονταν, εγώ τίποτα. Τις έβγαλα έξω μία μία. Καταλαβαίνεις την ταραχή και την αγωνία μου. Περιττό να σου πω τι γυαλικά μού σπάσανε! Και μάλιστα μερικά από αυτά είχαν μεγάλη αξία.

ΓΙΟΣ Α': Νομίζω ότι τα παραλές, μητέρα. Μόνο ένα πιάτο σπάσανε και ένα ασήμαντο ποτήρι.

MANA: Και το βάζο;

ΓΙΟΣ Β': Ποιο βάζο;

MANA: Εκείνο το μελί με το χρυσό τοπίο. Δεν το θυμάστε;

ΓΙΟΣ Α': Μα ποτέ δεν είχαμε στο σπίτι τέτοιο βάζο.

MANA: Όρα είναι τώρα να με βγάλετε και ψεύτρα μπροστά σε αυτόν εδώ! Ντροπή σας! Αυτό θα μου το πληρώσετε ακριβά.

ΥΠΝΟΣ: Ελάτε, μην κάνετε έτσι. Τα παιδιά μπορεί και να μη θυμούνται. Είναι πολύ πιθανόν.

MANA: Μα θυμούνται, και πολύ καλά μάλιστα! Είναι ανάξιοι για τα πάντα. Για τα πάντα, σου λέω. Θεέ μου, τι σου έκανα και με βασανίζεις τόσο; Ευτυχώς που σε λίγο θα έρθει ο αδερφός τους και θα βάλει κάποια τάξη εδώ μέσα.

ΓΙΟΣ Α': Μα ο αδερφός μας θα έρθει για λίγο.

ΓΙΟΣ Β': Για λίγο... προσωρινά... έτσι δεν είναι μητέρα;

MANA: Για λίγο; Τι αστείο! Νομίζετε ότι θα τον αφήσω

να φύγει; Προς Θεού! Θα καρφώσω τις πόρτες και τα παράθυρα και έτσι δεν θα μπορέσει να κάνει βήμα. Αυτό έγινε μία φορά, μία και μοναδική. Δεν θα επιτρέψω από εδώ και στο εξής να συμβεί κάτι τέτοιο. Καταλάβετε;

ΥΠΝΟΣ: Το μόνο που έχω καταλάβει είναι ότι είσατε μια γυναίκα με πυγμή, μια μητέρα βράχος.

ΜΑΝΑ: Εγώ πάντως δεν έχω καταλάβει πού το πας και τι θέλεις ακριβώς να μας αποδείξεις ότι είσαι.

ΥΠΝΟΣ: Εγώ είμαι ένας απλός άνθρωπος και τίποτα παραπάνω.

ΜΑΝΑ: Όμως έχεις το χάρισμα. Το θεικό αυτό δώρο, που δείχνει ότι είσαι κάτι το ξεχωριστό, το προνομιούχο. Εάν πραγματικά έχεις αυτήν την ικανότητα και δεν είναι μπλόφα!

ΥΠΝΟΣ: Ελπίζω να μου δοθεί η ευκαιρία να σας αποδείξω το αντίθετο.

ΜΑΝΑ: Αυτό θα το δούμε... και μάλιστα πολύ σύντομα. Τα παιδιά μου διαρκώς με στεναχωρούν. Δεν ξέρω τι να τα κάνω, πώς να τους συμπεριφερθώ· με βρίσκουν καλή και μ' εκμεταλλεύονται με τον χειρότερο τρόπο. Είναι γεμάτα ελαττώματα, είναι απρόσεκτα, αδέξια.

ΓΙΟΣ Α': Θα διορθωθούμε, μητέρα.

ΓΙΟΣ Β': Θα διορθωθούμε. Στο ορκιζόμαστε!

ΜΑΝΑ: Πότε; Πείτε μου πότε;

ΓΙΟΣ Α': Με τον καιρό.

ΓΙΟΣ Β': Ναι, μητέρα, με τον καιρό θα γίνουμε άλλοι άνθρωποι. Δεν θα μας γνωρίζεις, μητέρα.

ΜΑΝΑ: Να το δω και να μην το πιστέψω!

ΥΠΝΟΣ: Παρά τα όσα λέτε γι' αυτούς, βρίσκω τα παιδιά σας εξαιρετικά. Ειλικρινά εξαιρετικά!

MANA: Πάψε εσύ, και να μη βάζεις τη μύτη σου εκεί που δεν σε σπέρνουν.

ΥΠΝΟΣ: Μα, δεν είπα τίποτα κακό!

MANA: Πάψε, σου λέω! Εσύ δεν έχεις το δικαίωμα να ανακατεύεσαι στα δικά μας. Εσύ είσαι απ' έξω, δεν λογαριάζεσαι. Πάψε να λες τη γνώμη σου αν θέλεις το καλό σου.

ΥΠΝΟΣ: Για βγειτέ λίγο έξω να δείτε πώς συμπεριφέρονται τα σημερινά παιδιά στους γονείς τους.

MANA: Δεν έχω ανάγκη να μάθω πώς συμπεριφέρονται αυτά τα παιδιά. Εγώ μιλάω για τα δικά μου παιδιά και ξέρω τι λέω.

ΥΠΝΟΣ: Αμφιβάλλω... πολύ αμφιβάλλω!

MANA: Βλέπω ότι δεν συμμορφώνεσαι.

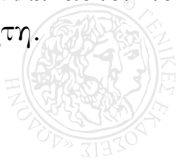
ΥΠΝΟΣ: Δεν μπορώ να συμφωνήσω μαζί σας, όσο και να προσπαθώ.

MANA: Βγάλτε τον έξω! Να φύγει αποδώ μέσα! Να μην τον ξαναδούν τα μάτια μου; Ακούσατε, ε; Ακούσατε! Λοιπόν, τι κάθεστε; (Γιος Α', γιος Β' προσπαθούν να τον βγάλουν έξω.)

MANA: Όχι όμως σήμερα. Ίσως μου χρειαστεί, ίσως κάπου μπορεί να με βοηθήσει, ίσως... λέω. Γιατί ακόμα δεν είμαι σίγουρη για τίποτα.

ΥΠΝΟΣ: Σας ευχαριστώ! Ποτέ δεν θα ξεχάσω την καλοσύνη σας. Και τα παιδιά σας είναι καλά, αλλά με τον τρόπο τους.

MANA: Είναι ανάγωγα και αναιδέστατα. Ποτέ δεν κάνουν αυτά που θέλω. Τόσες φορές τους έχω πει να μην αφήνουν ανοιχτή την πόρτα της κουζίνας, αλλά αυτοί το χαβά τους, την αφήνουν συνεχώς ορθάνοιχτη.

ΓΙΟΣ Β': Μα, μητέρα, υπερβάλλεις.

ΓΙΟΣ Α': Σπάνια την αφήνουμε ανοιχτή.

ΜΑΝΑ: Μη λέτε ψέματα μπροστά σ' αυτόν εδώ. Μπορεί να τον χρησιμοποιήσω κάπου. Τουλάχιστον, ξέρει να συμπεριφέρεται.

ΓΙΟΣ Α': Ενώ εμείς, δεν ξέρουμε;

ΓΙΟΣ Β': Δεν ξέρουμε, ε;

ΜΑΝΑ: Και βέβαια δεν ξέρετε! Κάνετε πάντα του κεφαλιού σας. Ούτε μια καλή κουβέντα δεν βγαίνει από το στόμα σας. Ξεστομίζετε πάντα αρλούμπες, ακατανόητα πράγματα. Τις προάλλες που ξεχάσατε την πόρτα τής κουζίνας ανοιχτή, μπήκαν όλες οι χελώνες του κήπου μέσα στο σπίτι. Τρόμαξα να τις ανακαλύψω! Είχαν κρυφτεί αποδώ και αποκεί. Λέω ψέματα; Πείτε μου, λέω ψέματα; Ακόμα δεν είμαι σίγουρη αν κρύβεται εδώ μέσα καμιά από αυτές!

ΓΙΟΣ Α': Δες αλήθεια, μητέρα, όμως δεν φταίνει οι χελώνες.

ΓΙΟΣ Β': Σπάνια μπαίνουν μέσα στο σπίτι. Αλλά η βροχή και τα απαίσια μπουμπουνητά...

ΓΙΟΣ Α': Τρόμαξαν οι καημένες και μέσα στον πανικό τους βρήκαν καταφύγιο μέσα στο σπίτι, για να γλιτώσουν.

ΜΑΝΑ: Αν, όμως, δεν αφήνατε την πόρτα τής κουζίνας ανοιχτή, δεν θα έμπαιναν μέσα. Το σφάλμα είναι δικό σας.

ΓΙΟΣ Α': Ναι, μητέρα, το σφάλμα ήταν δικό μας.

ΓΙΟΣ Β': Το παίρνουμε επάνω μας.

ΓΙΟΣ Α': Υποσχόμεθα ότι ποτέ δεν θα ξαναγίνει κάτι τέτοιο.

ΓΙΟΣ Β': Ποτέ άλλοτε δεν θ' αφήσουμε την πόρτα τής κουζίνας ανοιχτή.

ΓΙΟΣ Α': Ποτέ.

ΜΑΝΑ: Για να δούμε! Γιατί μέχρι εδώ είμαι με τις υποσχέσεις σας. Όμως εγώ φταίω και κανένας άλλος... που θα έπρεπε να σας εγκαταλείψω και να πάω να ζήσω με αυτόν.

ΓΙΟΣ Α': Με τον πατέρα εννοείς;

ΜΑΝΑ: Με ποιον άλλον;

ΓΙΟΣ Β': Μα ο πατέρας, από ό,τι μας είπες, εξαφανίστηκε προτού γεννηθώ. Δεν είναι έτσι;

ΜΑΝΑ: Ο πατέρας σας ξέρω πού βρίσκεται. Συχνά μου γράφει να σας παρατήσω και να πάω να ζήσω κοντά του. Όμως το έκανα εξαιτίας σας. Γιατί δεν ήξερα πού να σας αφήσω. Όμως τώρα που μεγαλώσατε και δεν μ' έχετε πια ανάγκη, μπορώ να φύγω και να πάω να ζήσω μαζί του.

ΓΙΟΣ Α': Μητέρα, ούτε καν να το σκέφτεσαι, να φύγεις και να μας εγκαταλείψεις.

ΓΙΟΣ Β': Έχουμε, και θα έχουμε πάντα, την ανάγκη σου.

ΜΑΝΑ: Ο πατέρας σας δεν θέλει να σας δει στα μάτια του. «Ή διώχνεις τα παιδιά και μένουμε μαζί ή κρατάς τα παιδιά κι εγώ εξαφανίζομαι για πάντα». Όπως και έγινε. Μου άφησε όμως τη διεύθυνσή του, σε περίπτωση που σας διώξω και ζήσουμε μαζί. Εγώ, και απ' ό,τι διαπιστώσατε, προτίμησα να μείνω μαζί σας παρά να σας εγκαταλείψω. Όμως το έχω μετανιώσει! Το μετάνιωσα πολύ! Με τον πατέρα σας θα ζούσα καλύτερα. Αλλά κι αυτός είναι το κάτι άλλο... δεν υποφέρεται με τίποτα. (Δείχνοντας μετανιωμένη.) Δεν ήθελα να πω αυτό! Ο πατέρας σας έχει πολλά προτερήματα, αλλά και ελαττώματα. Όπως όλοι οι άνθρωποι και πολύ περισσότερο

εσύ, κι εσύ, που μου έχετε κάνει τη ζωή κόλαση.

ΓΙΟΣ Α΄: Αν διανοηθείς να μας εγκαταλείψεις, θα καταρρέσουμε.

ΜΑΝΑ: Και είναι καλύτερα να καταρρέω εγώ, με τα αδιανότητα καπρίτσια και τα πείσματά σας; Με κουράζετε, στιγμές στιγμές με εξαντλείται τόσο πολύ που νομίζω ότι σβήνω, ότι χάνω τη ζωή μου.

ΓΙΟΣ Α΄: Μητέρα, θα βελτιωθούμε.

ΜΑΝΑ: Πότε;

ΓΙΟΣ Β΄: Με τον καιρό.

ΓΙΟΣ Α΄: Θα δεις! Αρκεί να μη μας εγκαταλείψεις.

ΓΙΟΣ Β΄: Δώσε μας τον λόγο σου.

ΜΑΝΑ: Δεν δίνω ποτέ το λόγο μου! Δεν είμαι σίγουρη αν θα μπορέσω να τον κρατήσω.

ΥΠΝΟΣ: Δεν βλέπετε ότι υποφέρουν; Πείτε τους, επιτέλους, ότι δεν θα τους εγκαταλείψετε!

ΜΑΝΑ: Σου είπα να μην επεμβαίνεις στα δικά μας. Εσύ δεν ξέρεις πόσο σκληρό είναι να έχεις δύο παιδιά, δύο άντρες που δεν σε υπακούουν, που σε υποτιμούν και σε προβληματίζουν συνεχώς.

ΥΠΝΟΣ: Μα, κατά βάθος, είναι καλά παιδιά, είναι αθώα, άκακα, χαριτωμένα.

ΜΑΝΑ: Φτάνει, φτάνει, δεν σου επιτρέπω να συνεχίσεις άλλο! Δεν τους ξέρεις καλά. Άλλο δείχνουν απ' έξω και άλλο είναι μέσα τους. Γνωρίζω καλά και τις δύο πλευρές τους. Κανένας δεν τους γνωρίζει όσο εγώ, που τους γέννησα και τους μεγάλωσα. Γι' αυτό κανείς δεν έχει το δικαίωμα να μιλάει μόνο για τις αρετές τους, που κατά βάθος δεν έχουν καμία, μα καμία! Κι αυτό μπορώ να το φωνάξω δυνατά, καμιά... καμιά.

ΥΠΝΟΣ: Μην εκνευρίζεσθε άδικα, θα πάθετε κανένα εγκεφαλικό.

ΜΑΝΑ: Προς Θεού! Εσύ δεν μπορείς να συνειδητοποιήσεις τη σοβαρότητα της κατάστασης, διότι είσαι ξένος και μπορώ να σε πετάξω από το σπίτι μου με τον χειρότερο τρόπο.

ΓΙΟΣ Α΄: Μα, είναι φίλος μου, μητέρα.

ΓΙΟΣ Β΄: Ο καλύτερος φίλος μου. Εγώ και ο Ύπνος είμαστε κάτι σαν ζευγάρι.

ΜΑΝΑ: Τι είναι αυτά που λες, παιδί μου! Να μη σε ξανακούσω να ξεστομίζεις κάτι τέτοιο. Άκουσες; Πες μου, άκουσες;

ΓΙΟΣ Β΄: Καλά, μητέρα, δεν θα το ξαναπώ.

ΜΑΝΑ: Και πώς βρέθηκες εσύ εδώ μέσα; Δεν μου φαίνεσαι ζητιάνος.

ΥΠΝΟΣ: Ήρθα από την πόρτα της κουζίνας.

ΜΑΝΑ: Που ήταν βέβαια ανοιχτή! Γι' αυτό αφήγουν ανοιχτή την πόρτα της κουζίνας, για να μπαίνει οποιοσδήποτε.

ΥΠΝΟΣ: Πήδηξα από τον φράχτη.

ΜΑΝΑ: Πόσες φορές δεν τους είπα να φτιάξουν αυτόν τον καταραμένο φράχτη... αλλά αυτοί τίποτα. Δεν με ακούν, δεν μου δίνουν την παραμικρή σημασία. Ό,τι και να τους λέω, πηγαίνει στράφι. Και πού γνώρισες εσύ τα παιδιά μου, μπορείς να μου πεις;

ΥΠΝΟΣ: Στο πανηγύρι. Στο περσινό πανηγύρι. Διότι σ' αυτό εδώ, δεν τους το επιτρέψατε.

ΜΑΝΑ: Και τότε δεν τους το επέτρεψα, όμως το σκάσανε κρυφά. Ωστε εκεί γνωριστήκατε!

ΥΠΝΟΣ: Μάλιστα, εκεί γνωριστήκαμε.

MANA: Σε κοιτάζω και δεν μπορώ να καταλάβω αν είσαι αγόρι ή κορίτσι. Αυτές οι μπούκλες στα μαλλιά σου, αυτά τα φαρδιά ρούχα και αυτές οι σκιές ολόγυρα από τα μάτια σου με μπερδεύουν.

ΥΠΙΝΟΣ: Το ίδιο μου κάνει αν με πείτε αγόρι ή κορίτσι. Δεν μ' ενδιαφέρει, κάτι τέτοια τα έχω ξεπεράσει.

MANA: Και τι άλλο έχεις ξεπεράσει; Απάντησέ μου! Τι άλλο έχεις ξεπεράσει από αυτή την εικόνα του ερμαφρόδιτου που δημιουργείς;

ΥΠΙΝΟΣ: Χαρακτηρίστε με όπως θέλετε! Εμένα με τίποτα δεν πληγώνεται η καρδούλα μου.

MANA: Το βλέπω ότι είσαι αναισθητος και αναιδής αλλά διαθέτεις κάποιον ξεχωριστό αέρα. Πες μου, με τι ασχολείσαι;

ΥΠΙΝΟΣ: Με το διάβασμα. Διαβάζω τα πάντα. Ό,τι πέσει στα χέρια μου. Ο πατέρας μου, που τον χάσαμε ενώ ήμωνα αρκετά μικρός, ήταν δάσκαλος και είχε μία τεράστια βιβλιοθήκη.

MANA: Όστε ήταν δάσκαλος! Και τι δουλειά έχεις εσύ με τα παιδιά μου; Τι ακριβώς παρέα μπορεί να κάνετε; Αυτοί είναι σχεδόν αγράμματοι, μισούν τα γράμματα και τις γνώσεις όσο τίποτα άλλο.

ΓΙΟΣ Α': Μην την ακούς, αυτή είναι «μάνα» στα ψέματα και τις συκοφαντίες.

MANA: Αχαΐρευτοι! Όστε υποστηρίζετε ότι ψεύδομαι στον φίλο σας; Δεν έχει παρά να σας ρωτήσει κάποιος για μερικά πράγματα για ν' ανακαλύψει πόσο αγράμματοι είστε.

ΓΙΟΣ Β': Θα διορθωθούμε.

ΓΙΟΣ Α': Να δεις, μητέρα, που θα διορθωθούμε.

MANA: Πότε; Τον κόκκινο Μάη;

